

Din seria: "Invitație la dezbatere!"

Despre (adevărata) provocare a Mântuitorului nostru sau despre cum Domnul Iisus Hristos ne-a pus la treabă până ce a scos (și, va scoate) tot răul din noi!...

Da, greu, dificil de primit și de pus în practică acest cuvânt: „Celui ce te lovește peste obraz, întoarce-i și pe celălalt” (Luca 6, 29).

Suntem îndemnați, așadar, nu doar să nu reacționăm la lovitura primită, ci să ne mai și arătăm disponibilitatea de a primi o alta.

Dar, vor spune unii, nu este suficient că o răbdăm pe prima? De ce trebuie să mai și întoarcem celălalt obraz? Nu cumva, prin aceasta, celălalt se va simți încurajat să ne facă și mai mult rău? Nu cumva celălalt se va aprinde și mai mult de mânie, interpretând nu ca blândețe și dragoste, ci drept sfidare atitudinea noastră, considerându-ne provocatori? Uimitor este că se poate interpreta și așa întreaga situație.

Altminteri, Însuși Domnul nostru Iisus Hristos i-a provocat sistematic pe cei cu care a fost contemporan acum două mii de ani.

A făcut multe minuni, a făcut mult bine tuturor celor ce L-au primit și au acceptat ajutorul Lui, dar adesea a făcut-o fără nici un fel de diplomație, nu a menajat deloc sensibilitățile și idiosincraziile, mai ales ale „fariseilor și cărturarilor fățarnici” (a se vedea întreg capitolul 23 din Evanghelia după Sf. Ap. Matei, în care Mântuitorul are un discurs extrem de dur, de fermi și de categoric la adresa acestora).

De pildă, cu toate că știe, (re)cunoaște obsesia lor pentru o cinstire hobotnică a zilei de odihnă (sabatul), niciodată nu a ezitat a face minuni în această zi în care, după viziunea sau concepția lor, nici măcar a face un om sănătos nu ar fi permis, fiindcă este „o lucrare”.

Altfel spus, înainte de a vindeca pe cel cu mâna uscată, spre exemplu, Iisus Hristos se adresează celor de față, spunând: „Se cuvine, sâmbăta, a face bine sau a face rău, a mântui un suflet sau a-l pierde? Dar ei tăceau; și, privindu-i pe ei cu mânie și întristându-Se de învârtoșarea inimii lor, a zis omului: Întinde mâna ta! Și a întins-o, și mâna lui s-a făcut sănătoasă. Și ieșind, fariseii au făcut îndată sfat cu irodianii împotriva Lui, ca să-L piardă” (Marcu 3, 4-6).

Prin urmare, aceasta nu a fost singura situație în care iudeii au vrut să-L omoare, ca reacție la cuvintele rostite de Domnul sau la minunile săvârșite (cum a fost, mai ales, după învierea Dreptului Lazăr).

În altă ordine de idei, nici pe ucenicii, discipolii și apostolii Săi nu i-a menajat Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Chiar înainte de a primi să fie răstignit, a acceptat ca o femeie să verse pe capul Său „mir de nard curat”, iar ucenicii „s-au mâniat și au zis: De ce risipa aceasta? Căci mirul acesta se putea vinde scump, iar banii să se dea săracilor” (V. Matei 26, 7-9).

Mai mult decât atât, acesta a fost momentul care practic l-a determinat pe Iuda Iscarioteanul să se ducă la arhierei și să-L vândă lor pe treizeci de arginți. Iuda a fost cel mai afectat de „risipa” făcută (prețul mirului, adică trei sute de dinari, era echivalentul venitului pe un an al unui lucrător agricol), dar nu pentru că-i păsa de săraci, ci pentru că banii ar fi ajuns la el și, „având punga, lua din ce se punea în ea” (Ioan 12, 6).

Așadar, de ce S-a comportat în acest fel Domnul? De ce a ținut să scandalizeze și să zgândăre toată răutatea din oameni, fariseismul, viclenia, ipocrizia și fățarnicia? De ce a permis ori îngăduit și a provocat situații în care aceștia să-și arate micimea sufletească, să scoată din ei toată invidia sau lașitatea? De ce nu i-a tratat mai cu delicatețe, știindu-i cât sunt de neputincioși?

Enervați la culme, disperați chiar, la un moment dat „L-au împresurat iudeii și Îi ziceau: Până când ne scoți sufletul?” (Ioan 10, 24).

Iar Domnul Iisus Hristos îi înfruntă și le spune direct: „Eu și Tatăl Meu una suntem” (Ioan 10, 30). Chiar dacă știa că asta era echivalent, în ochii lor, cu o blasfemie ce se pedepsea prin omorârea cu pietre. Iar când ei pun mâna pe pietre, îi întreabă: „Multe lucruri bune v-am arătat vouă de la Tatăl Meu. Pentru care din ele aruncați cu pietre asupra Mea?” (Ioan 10, 32).

Iată, în sinteză, lucrarea lui Dumnezeu în lume: El face binele, pe toate le face „bune foarte” (Facerea 1, 31), iar oamenii răspund cu răul.

Era absolut necesar ca, prin venirea lui Mesia, nu doar să se lucreze binele pe pământ, ci și să se scoată afară toată răutatea din om. Iisus Hristos nu S-a lăsat prins, dat pe mâinile celor ce L-au răstignit, decât după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea Sa, după ce a împlinit („bifat”!) toate cele necesare mântuirii noastre. A intrat triumfal în Ierusalim (Cf. Matei 21, 10) inclusiv pentru ca, prin aceasta, să provoace toată invidia și mânia celor ce-L dușmăneau.

Pentru că, pe agenda pământească a Domnului se afla și această țintă, de a răscoli tot răul din sufletele oamenilor, dar nu în mod gratuit sau din sadism, ci din dragoste, cu scopul de a nu mai rămâne nimic neasumat de El pe Cruce, din cele ale firii noastre corupte de păcat și răutate.

Cu alte cuvinte, deci, prezența lui Dumnezeu ne ajută să conștientizăm starea noastră de oameni întunecați la minte, supuși patimilor, egoiști și autosuficienți. El știe prea bine că „lumea întregă zace sub puterea celui rău” (I Ioan 5, 19).

Încât provocarea Lui este o șansă să sesizăm această realitate, să înțelegem ce nu este în regulă cu noi, ce trebuie să schimbăm la viața noastră. Această lucrare începută pe pământ acum două mii de ani de Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, va fi continuată și dusă la capăt de Duhul Sfânt, Mângâietorul, care „vădește lumea de păcat și de dreptate și de judecată” (Cf. Ioan 16, 8).

Însă Domnul nostru Iisus Hristos nu scoate din noi doar răutatea, ci și binele pe care ne-am îngrijit să-l cultivăm. „De aceea, orice cărturar cu învățătură despre Împărăția Cerurilor este asemenea unui om gospodar, care scoate din vistieria sa noi și vechi” (Matei 13, 52).

Ce înseamnă „vechi” și ce înseamnă „noi”, citim în alt loc din Sfintele Evanghelii: „Omul bun, din vistieria cea bună a inimii sale, scoate cele bune, pe când omul rău, din vistieria cea rea a inimii lui, scoate cele rele. Căci din prisosul inimii grăiește gura lui” (Luca 6, 45).

Nu putem da vina pe nimeni și pe nimic din afară, iată, toate sunt în noi. Ele sunt răscolite ca noi să nu putem spune că n-am știut, că nu am cunoscut ce s-a scris în ființa noastră.

Dacă ne-ar lăsa în pace, adică în voia noastră, am trece toți în viața veșnică împovărați cu multă și chinuitoare răutate.

Drept urmare, prin purtarea de grijă (provocarea sau intervenția) lui Dumnezeu, noi avem șansa de a ne cunoaște așa cum suntem, de fapt, având o șansă și oportunitate uriașă, aceea de a schimba, transforma și converti totul în favoarea noastră. Acum, cât încă mai este timp!...

Altfel spus, “Doamne, dacă este cu puțință să treacă de la Mine paharul acesta dar nu precum voiesc Eu ci, precum Tu voiești!” adică, așa, prin luptă, determinare, după exemplul, modelul sau reperul Mântuitorului, și, prin dobândirea unui răspuns bun, asumat și responsabil, la adevărata și veritabila provocare, aceea, a eradicării, îndepărtării și eliminării răului, din noi, de, lângă noi și, dintre noi!...

Doamne, ajută-ne, tuturor, în continuare, (numai) în tot lucrul cel bun! Amin!...

Dr. Stelian Gomboș

<https://steliangombos.wordpress.com/>